et Tangu pää üsna agraseks läks. Hoopis aralt astus ta wastase tuppa. Naene oli teda käskinud, õige wali olla. Aga ole sa seda, kui süda sees on, nii pehme, nagu wõi suisel päikese paistel. Ometigi — katset pidi tehtama. Eks Truuta olnud ju teda waritsemas.

„Hm, hm! Kulla herra, meie olime juba eile õhtu teie ukse taga —"

„Oh, pai isand, ma olen kukkunud ja nikkastasin jala ära! Walutab koledaste!" Ah, nih, mis walus!"

„Ui, ui, armas herra! Jah, muidugi, see paneb hinge kinni! Hm, wist teie kukkusite, kui meie teeserwiiset katki löite? Kahju, kõik on puru! Mu naene arwab, küllap teie ikka seda kahju ärataste" —

„Kuida? Mina? Ei, eladeski!"

„Oi, näe, ka see kena waase puru tükkideks maas! Mu naene soowib, et kui teie ehk nii hää oleksite, et, kui teie ehk nue —"

Aga sähärdune äeri-wäeri ümber palawa pudru luuramine oli otse kohe Truuta loomu ja tahtmise wastu. Otsegu kalkun lohises ta omas poollagunud tuhwlides sõjaplatsile ja wiskas kohe käreda küsimise pommina wastalise wastu:

„Kas maksate, ehk ei?"

Kas oli küll keegi inimene maailmas, mõistlik mees wõi nägus naene, noor ehk wana, kes emand Tang'i wihase näu, sätendawa silma ja ähwardawalt

tõstetud käe oleks näinud, ilma et julgust oleks kautanud? Hr. Rahuleid'il ei olnud mitte julgust, wiha pärast wahutawa emasele Tang'ile wastu hakkata. Temalt wõttis imeline, tasane hirm wõimust.

„Noh, olen ma katki teinud, eks ma siis ikka maksa ka," ütles ta wenitawalt. „Aga mis see tühi siis maksab?"

„Mitte palju alla kümme rubla! Aga mis see siis on? Noh, eks waata imet!"

Nende sõnade juures kiskus ta hoobiga teise haige jalalt enese rätiku ära.

„Kust teie seda wõtsite? Kuda teie tohite mu asju wõtta?"

„Oh, pai madam andekstage! Ma olen omale haiget teinud ja panin köökis kraani juures seda kaltsu haawa jahutuseks pääle."

„Kraani juures? Asi läheb ikka kenamaks! Teie see siis olitegi, kes kraani lahti jätnud? Kõik köök ujub ja alt herra Mölling saatis ülesse teatelema, tema laest sadada nagu pilwest ja nõuab 100 rubla kahju tasumist tema wiga saanud mööblite eest. Seda peate ka maksma!"

„Kallis aeg!" oigas ehmatand hr. Rahuleid. Süda pööritas tal sees.

„Kas tahate maksta wõi ei?"

Eesti-maa rahwa Kalender 1892, lk. 32